

Sygn. akt VI Ka 489/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – sędzia Tomasz Skowron (spr.)

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu Bety Słocińskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r.

sprawy A. B. ur. (...) w B.

s. J., H. z domu G.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 28 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 990/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. B.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. A. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 489/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
CZEŚĆ WSTĘPNA			

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 990/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Oskarżony w sporządzonej własnoręcznie apelacji zarzucił – jak należy rozumieć – błąd	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż A. B. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa.</p>		
<p>Obrońca oskarżonego zaskarżył wydany wyrok w całości, zarzucając:</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, poprzez błędne ustalenie przez Sąd I instancji, iż:</p> <p>- słowa, które miały zostać wypowiedziane przez oskarżonego w dniu 9 sierpnia 2020 roku wzbudziły u pokrzywdzonego H. P. (1) realną obawę spełnienia, kiedy z jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

podtrzymanych przez Sądem wynika, że nie słyszał on słów, jakie oskarżony miał wypowiedzieć w jego kierunku, a zna je wyłącznie z późniejszej relacji B. P. (1) i A. S., wobec czego nie mogły one wzbudzić u niego realnej obawy spełnienia;

- oskarżony w dniu 9 sierpnia 2020 roku wypowiedział w stosunku do H. i B. P. (1) słowa „zabiję was wszystkich, powyrywam wam wszystkim flaki”, kiedy B. P. (1) w swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz podtrzymanych przed Sądem wskazuje na inne słowa, jakie oskarżony miał do niej wypowiedzieć, zaś H. P. (1) wskazuje, że nie słyszał żadnych gróźb, o słowach „zabiję was wszystkich, powyrywam

wam wszystkim flaki” usłyszał dopiero później od żony oraz A. S.;

- w dniu 9 sierpnia 2020 roku groził H. i B. P. (1) pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia, kiedy żaden ze świadków ww. zdarzenia nie widział oskarżonego, a jedynie domyślają się oni, że to oskarżony mógł się tych czynów dopuścić, a żaden dowód nie wskazuje na groźby zniszczenia mienia kierowane przez oskarżonego;

- w dniu 2 sierpnia 2020 roku słowa wypowiedziane przez oskarżonego wzbudziły u H. P. (1) uzasadnioną obawę spełnienia, kiedy zachowanie pokrzywdzonego wskazuje, że obawa taka nie została u niego wywołana;

<p>- w dniu 30 września 2020 w K. oskarżony A. B. groził pokrzywdzonemu A. P. pozbawieniem życia, a groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną realną obawę spełnienia, kiedy zeznań świadka D. S. wynika, że w tym czasie oskarżony nie był w K., a w innej miejscowości na imprezie ze znajomymi, w tym z ww. świadkiem.</p>		
<p>3. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2016/343 z dnia 9 marca 2016 roku poprzez dowolną ocenę dowodów, mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności poprzez nieuwzględnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na korzyść
oskarżonego
niedających się
usunąć
wątpliwości w
sprawie co do
tego, jakie słowa
miał
wypowiedzieć
oskarżony w
dniu 9 sierpnia
2020 roku w
stosunku do
H. i B. P.
(1), jaki miał
być przebieg
tego zdarzenia
objętych aktem
oskarżenia, kto
był świadkiem
tego zdarzenia,
gdzie znajdował
się oskarżony
w dniu 30
września 2020
roku;

- art. 7
k.p.k. poprzez
dowolną, a nie
swobodną
ocenę:

- zeznań świadka
K. K., W. E. oraz
D. S., a to przez
błędne ustalenie,
że świadkowie
ci z powodu
pokrewieństwa
oraz przyjaźni
z oskarżonym
złożyli zeznania
stronnicze, jak
również
całkowite
pominięcie
kwestii
pomówienia
oskarżonego

przez
pokrzywdzonych
oraz ich
sąsiadów, co
skutkowało
niewłaściwą
oceną ww.
dowodów oraz
brakiem dania
wiary zeznaniom
ww. świadków;

- zeznań
świadków H. P.
(1), B. P. (1), A.
S., U. P. i A.
P., a to przez
błędne przyjęcie,
że nieścisłości w
zeznaniach ww.
osób wynikają
z upływu czasu
jaki minął od
zdarzenia, kiedy
różnice te są
znaczne i
uwidocznione
już w zeznaniach
przez ww. osoby
w toku
postępowania
przygotowawczego,
gdzie ww. osoby
przesłuchiwane
były w niedługim
okresie od
zdarzeń objętych
pkt I-III części
wstępnej
wyroku, wobec
czego winny
zdarzenia te
pamiętać, a
przedmiotowe
nieścisłości nie
powinny
występować.

<p>4. Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrońca oskarżonego zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu A. B. kary w wymiarze 10 miesięcy kary pozbawienia wolności, co jest rażąco niewspółmiernie dolegliwe w stosunku do okoliczności popełnienia czynu zabronionego, stopnia zawinienia oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 i 2 Jako że zarówno oskarżony, jak i jego obrońca w swoich środkach odwoławczych sformułowali zarzuty błędu</p>		

w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, Sąd II instancji odnie się do nich w sposób łączny.

Obrońca oskarżonego podnosił, iż w toku postępowania nie ustalono, jakie dokładnie słowa oskarżony kierował do pokrzywdzonych polemizując, czy były to groźby oraz czy wywołały one realną obawę ich spełnienia. Niewątpliwie jednak słowa wypowiedziane przez A. B. i powoływane przez świadków stanowiły groźby karalne, chociaż w toku postępowania sądowego H. P. (1) i B. P. (1) mieli opory przed cytowaniem słów oskarżonego przed Sądem, jako że miały one wulgarny charakter (k. 104, 105). Dla ustalenia, iż

oskarżony
dopuścił się
zarzucanego mu
czynu nie jest
konieczne
dosłowne
przytoczenie
wypowiedzianych
przez niego słów,
tym bardziej
iż relacjonowane
przez świadków
zdarzenia miały
dynamiczny
przebieg. Nie
ulega przy tym
wątpliwości, iż
pokrzywdzeni
obawiali się
spełnienia przez
oskarżonego
wypowiadanych
przez niego
grózb, zwłaszcza
że nie
sprowadzały się
one jedynie do
słownej agresji,
ale i
przyjmowały
formę fizyczną
jak rzucanie
kamieniami czy
bramką
ogrodzenia.
Zaznaczyć przy
tym należy, iż
9 sierpnia 2020
r. A. B. obudził
pokrzywdzonych
późno w nocy,
a zachowanie
oskarżonego
wywołało u nich
tym większe
obawy, iż
podejrzewali
oni, że
oskarżony
znajduje się od

pod wpływem substancji psychoaktywnych, od których był uzależniony.

H. P. (1) nie miał powodu, aby pomawiać oskarżonego o popełnienie przypisanego mu ciągu przestępstw. Jak wynika z treści jego zeznań złożonych podczas rozprawy z dnia 29 marca 2022 r., zna on A. B. od lat, mieszkają po sąsiedzku i nie miał z nim wcześniejszych zatargów (k. 104).

Podejmowane przez niego reakcje obronne, jak próba przegonienia oskarżonego z posesji nie są w żadnym razie dowodem na to, iż pokrzywdzony nie obawiał się spełnienia gróźb oskarżonego – tym bardziej, iż pokrzywdzony decydował się na wezwanie patrolu Policji. Także problemy ze słuchem pokrzywdzonego nie dają podstawy do

przyjęcia, iż
groźby
wypowiadane
przez
oskarżonego nie
wywołały u niego
realnej obawy
ich spełnienia –
nawet bowiem
jeśli H. P. (1)
poznał treść słów
wypowiadanych
przez A. B. z
relacji B. P. (1)
i A. S., to nie
jest wykluczone,
iż pokrzywdzony
obawiał się
spełnienia tych
gróźb w
przyszłości.

Obrońca
oskarżonego
podważając
prawidłowość
poczynionych w
sprawie ustaleń
faktycznych,
interpretował
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy w
sposób dowolny
i wybiórczy
insynuując,
jakoby w dniu
9 sierpnia 2020
r. przed domem
pokrzywdzonych
pojawiała się
osoba, której
świadkowie nie
byli w stanie
zidentyfikować i
pomówili A. B.
o dopuszczenie
się tego czynu.
Jak już jednak
wspomniano,

pokrzywdzeni
znali
oskarżonego od
wielu lat i jako
że mieszkali w
bliskim
sąsiedztwie, z
pewnością nie
mieli problemów
z rozpoznaniem
oskarżonego po
głosie i posturze.

Okoliczność, że
30 września 2020
oskarżony groził
A. P. wynika nie
tylko z relacji
pokrzywdzonego,
ale znajduje
potwierdzenie w
zeznaniach P.
P. (1), którego
pokrzywdzony
poprosił o
wezwanie
Policji. Choć
świadek ten nie
był
bezpośrednim
świadkiem ataku
oskarżonego, to
jednak widział,
jak A. P. był
zdenerwowany i
wystraszony po
spotkaniu z
oskarżonym. Z
jego zeznań
wynika także,
iż A. P.
potraktował
kierowane do
niego groźby na
tyle poważne,
iż obawiał się
powrotu tego
dnia do
obowiązków
służbowych.

Wobec
powyższego
stanowisko
obrońcy, iż
groźby
oskarżonego nie
wywołały u
pokrzywdzonych
realnej obawy
ich spełnienia,
stanowi
nieuzasadnioną
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Rejonowego.

Ad. 3

Przypomnieć należy, iż wynikająca z art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo stanowi dyrektywę dla sądu orzekającego, który w przypadku powzięcia niedających się usunąć wątpliwości powinien je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Zasada ta nie odnosi się jednak do wątpliwości, które to strony uważają za nierozstrzygnięte czy niedające

**się usunąć.
Z pisemnych
motywów
wyroku Sądu
I instancji nie
wynika, aby
Sąd ten w
toku
postępowania
powziął
wątpliwości,
których nie
dało się
usunąć, a
zatem
przesłanka
stosowania
reguły z art.
5 § 2 k.p.k.
w badanym
postępowaniu
w ogóle się
nie
zaktualizowała.**

Powoływany
przez obrońcę
zarzut obrazy
przepisu art.
7 k.p.k. może
być skuteczny
tylko wtedy,
gdy skarżący
wykaże, że Sąd
orzekający
ocenił
zgromadzone w
sprawie dowody
z naruszeniem
zasad logicznego
rozumowania,
nie
uwzględniając
wskazań wiedzy
oraz
doświadczenia
życiowego, a tym
samym dokonał
oceny dowolnej,
a nie oceny

swobodnej,
spełniającej
dyrektywy
wskazanej wyżej
zasady
procesowej.
Natomiast ocena
dowodów
dokonana z
zachowaniem
wymienionych
kryteriów
pozostaje pod
ochroną
powołanego
przepisu co
sprawia, iż w
konsekwencji
brak jest
podstaw do
kwestionowania
dokonanych
przez Sąd
ustaleń
faktycznych i
końcowego
rozstrzygnięcia
Sądu. Zarzut o
tym charakterze
nie może się
bowiem
sprowadzać do
samej polemiki
z ustaleniami
Sądu meriti.

W badanej
sprawie Sąd
Rejonowy oparł
się na
zeznaniach
pokrzywdzonych:
H. P. (1), B. P. (1)
oraz A. P., które
to wzajemnie się
uzupełniały, a
także znalazły
potwierdzenie w
relacjach
świadków U. P.,

A. S. i P. P. (1).
Akcentowane
przez skarżącego
nieścisłości w
zeznaniach
świadków,
oceniane
zgodnie z
dyrektywami
art. 7 k.p.k.,
nie przesądzają
o odmowie
nadania im
waloru
wiarygodności.
Znajdują one
usprawiedliwienie
nie tylko w
upływie czasu,
ale też
wzburzeniu
emocjonalnym i
strachu
wywołanym
nieprzewidywalnym
zachowaniem
oskarżonego.
Deprecjonowanie
wartości
dowodowej
zeznań tych
świadków tylko z
tego powodu, iż
są oni osobami
bliskimi dla H.
P. (1) w realiach
przedmiotowej
sprawy jest
nieuzasadnione
– tym bardziej,
iż zeznania te
są spójne i
wzajemnie się
uzupełniają.

Z kolei zeznania
K. K., W. E.
oraz D. S., na
które powoływał
się obrońca w

wywiedzionym
środku
odwoławczym,
nie stanowią
dostatecznej
podstawy do
podważenia
prawidłowości
wydanego
rozstrzygnięcia.
K. K. i W.
E. są siostrami
oskarżonego,
które nie miały
wiedzy na temat
przebiegu
zdarzeń
będących
przedmiotem
niniejszego
postępowania i
wypowiadały się
jedynie co do
wzajemnych
relacji pomiędzy
rodzinami
oskarżonego i
pokrzywdzonych.
Co więcej, W.
E. w czasie, w
którym doszło
do popełnienia
przez
oskarżonego
przypisanego
mu ciągu
przestępstw
przebywała poza
granicami kraju
(k. 130). Z kolei
D. S. – chociaż
twierdził, iż
w dniu 30
września razem
z oskarżonym
był „cały dzień”
na imprezie”,
to jednak jego
zeznania nie
mogą stanowić

alibi dla A.
B. – zwłaszcza
że świadek ten
nie był pewny,
czy miało to
miejsce w 2020
r. Zeznania tych
świadków stoją
w sprzeczności z
innymi
dowodami, które
Sąd Rejonowy
uznał za
wiarygodne i
oparł na nich
poczynione w
sprawie
ustalenia
faktyczne.

Ad. 4

Nie był zasadny
także zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary
wymierzonej A.
B.. Przypomnieć
bowiem należy,
iż rodzaj i
wymiar kary
określany jest
zgodnie z
dyrektywami
art. 53 k.k.,
zgodnie z
którymi sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając

stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste

sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego (§ 2).

Biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem, stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego ciągu przestępstw, a także uprzednią karalność oskarżonego oraz działanie w warunkach recydywy, wymierzona mu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatną i sprawiedliwą reakcją prawno-karną na jego

czyny, której nie sposób uznać za niewspółmiernie i rażąco surową. Podkreślić również należy, iż subiektywne przekonanie oskarżonego o nadmiernej surowości wymierzonej mu kary nie jest wystarczające dla uznania słuszności zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w judykaturze, które podziela także Sąd Odwoławczy, na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczą, iż karę wymierzoną nazwać można byłoby - również w znaczeniu potocznym - rażąco niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to

znaczna,
zasadnicza,
"bijąca w oczy"
różnica między
karą
wymierzoną a
karą
sprawiedliwą.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy
kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy (por. m.
in. wyrok SA w
Poznaniu z dnia
4 lipca 2022r.,
sygn. akt II AKa
132/22, LEX nr
3402383, wyrok
SA w Warszawie
z dnia 13 maja
2022r., sygn.
akt II AKa
32/22, LEX nr
3365140, wyrok
SA w Warszawie
z dnia 21
kwietnia 2022r.,
sygn. akt II AKa
91/22, LEX nr
3345888).

Wniosek

<p>1. Chociaż oskarżony nie sformułował wprost wniosków w sporządzonej przez siebie apelacji, to z jej treści wnioskować należy, iż domagał się on uniewinnienia od przypisanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2. obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego A. B. od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I-III części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu, II Wydział Karny, z dnia 28 czerwca 2022 roku w sprawie II K 990/20, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie dot. kary wymierzonej oskarżonemu poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wysokości 40 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki grzywny w wysokości 10 złotych, zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie dot. środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi na okres 1 roku oraz zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 30 metrów przez okres 1 roku oraz nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania przez Sądem I Instancji oraz II Instancji.

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż A. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu ciągu przestępstw z art. 190 § 1 k.k., którego dopuścił się w warunkach recydywy zwykłej, czyniąc te ustalenia w oparciu o dane o wcześniejszej karalności oskarżonego. Wbrew zatem stanowisku skarżących, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony w sposób całościowy i swobodny (a nie dowolny) nie dawał podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów objętych zaskarżonym wyrokiem.

Jak już wspomniano, zarówno wybór rodzaju kary, jak i jej wymiar znajdują oparcie w dyrektywach art. 53 k.k. i są adekwatne

do okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonemu
ciągu
przestępstw, a
także stopnia
winy i społecznej
szkodliwości
popelnionych
czynów. Biorąc
ponadto pod
uwagę, iż A.
B. działał w
warunkach
powrotu do
przestępstwa,
wymierzona mu
kara 10 miesięcy
pozbawienia
wolności jest
sprawiedliwą
reakcją prawno-
karną,
adekwatną do
wagi jego czynu.

Na aprobatę
zasługuje także
nałożony na
oskarżonego 3-
letni zakaz
kontaktowania
się z
oskarżonymi
oraz zbliżania
się do nich
na odległość
100 metrów
orzeczony w
pkt II części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku.
Prawidłowości
takiego
rozstrzygnięcia
nie podważa
podnoszona
przez obrońcę

okoliczność, iż dom oskarżonego znajduje się w mniejszej odległości od domu rodziny P., aniżeli 100 metrów. Oczywistym jest bowiem, iż oskarżony nie naruszałby nałożonego na niego zakazu, znajdując się w swoim domu i nie mając wówczas kontaktu z pokrzywdzonymi. Orzeczony zakaz ma bowiem zapobiec sytuacjom, w których oskarżony niepokoił pokrzywdzonych, stojąc przed ich domem lub znajdując się na podwórku swojego domu, albo też w miejscu pracy A. P.. Podkreślić również należy, iż środek ten ma przywrócić poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonym, którzy obawiali się A. B. nawet przebywając w swoim domu, dlatego też skrócenie okresu obowiązywania

tego środka nie
byłoby celowe
ani wskazane,
również przez
względy
prewencji
indywidualnej.

Na marginesie
zauważyć należy,
iż w pkt
IV części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku
oskarżony został
zwolniony z
kosztów
sądowych, więc
wniosek obrońcy
o zmianę
orzeczenia Sądu
I Instancji w
tym zakresie był
beprzedmiotowy.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Związłe o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. B..</p>		
<p>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy, w pełni aprobując ustalenia i oceny Sądu I instancji leżące u podstaw wydanego orzeczenia. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu, dlatego też zaskarżony wyrok jako trafny i prawidłowy podlegał</p>		

utrzymaniu w mocy.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		

Zwiężle o powodach zmiany			

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwiężle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. A. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonych kwot Sąd ustalił na podstawie § 2 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości	

z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.
Powołane
przepisy
określają stawkę
minimalną za
obronę przed
sądem
okręgowym jako
drugą instancją,
która wynosi
420 złotych,
którą to zgodnie
z § 4 ust.
3 powołanego
rozporządzenia
uzupełniono o
obowiązującą
aktualnie stawkę
podatku od
towarów i usług.

Ponadto Sąd
Odwoławczy,
mając na
względzie
obecną sytuację
materialną
oskarżonego, na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
w zw. z
art. 634 k.p.k.
zwolnił go od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie

	odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.		
PODPIS			
1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<p>1.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
#	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych</p>	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana